

אכתה דוק פירות

כי לי אחר-כך, בנים גידלתי ורוממתי, והם פשעו בי." *

היית מאמינה שנשים אמריקאיות רבות, לא נישאו משום שקשתה עליהן הפרדה מן ההורים? הפסיכיאטרים שלהן מאמינים.

קצת קרה + משהו

אם אתה בן 35 וקצת קרה, נסעת באוטו בוס מירושלים לתל-אביב ב-6:60, ונוסף לכל זה קוראים לך שמריהו שמאי, או זה בטח אתה ש(1198/14) מצאה בפניך משהו בלתי-נשכח, והחליטה שאתה הוא "הזהזה" שלה. היא אמנם רק בת 20, אבל "גם פאבר" לו קאזאלס בן ה-80 נשא לאשה נערה בת 20, וגם פרנסאו התאהבה בלוק בן ה-40.

למה לך ללכת כל כך רחוק? שכחת את הדוד טולידאנו?

אחת עם רמה

היא באמת לא כמו כולם. הגבר היחיד בו היא כן כמו כולם הוא שגם היא מצ' הירה כן. היא מנסה להוכיח שהיא אחרת בזה שהיא לא מבקשת תמונה, וחושבת ש' זה בטח גורא מפליא אותי. ובוהו שהיא לא רוצה להתכתב עם צנחן, מה שבאמת מפ' ליא, ובוהו שהיא לא כותבת שכולם אומרים עליה שהיא (אוף, אוף, אוף). הם דוחקו כן אומרים, רק שהיא לא מוכירה לי ובשביל זה מגיעה לה נשיקה על המצח. כותבת (1198/15): "אני כבר 17.5 שנה תל-אביבית, אבל אני לא כמו יתר הבנות, שרוצות להיות דוגמניות ולתפוס מיליונרים, *

הסיפוס שלי

מה אפשר לעשות? אמנם מדליק הוא סיי גריה, אבל הוא בכל זאת הסיפוס של (11/198). ואני לא מתפלאת שלמרות שה' ירדעתי עליו כמוני, היא כבר החליטה שזהו זה. אתם מבינים, היא ירושלמית. היא אף פעם לא האמינה במדור שלי, ובפרט בתמונת של "הסיפוס שלי". אולם מאותו רגע שהיא מצאה לא רחוק מהרחוב שלה את תמונתה, היא החליטה להצטרף לכותבים אליה. מאחר שאיננה רואה לפניה כל דרך אחת. "זהו! פשוט הרגשתי", כותבת היא. "ואני מאמינה אמונה עיוורת בהרגשה מסוג זה".

היא בת 17 אביבים ועוד חצי. יש לה עיניים ירוקות, שער חום ו-163 סנטימטרים. "למעשה" היא "בחורה גריה בחולט, אולם ייתכן שבחור זה יכול למצוא בי ענין". היא מתעניינת בדברים שונים ומשונים, המעניינים את בנות-הנעורים — ואל תגידו שחשבתם לרגע שזה לא כולל מוסיקה, תיאטרון, ספרות וטלוויזיה.

בעצם ז'ורז' המכונה אמנון תדמור, ועמוס מרור, המכונה מורה לדראמה, רצו שנפרסם את הכתוב להלן במדור חפש את האשה. הם נסחו חשבו שהי יעזור להם למצוא. אבל כשהראו לי בסעות את מכתבם החלטתי ש' איש מפרסמתי את זה, לא שאני בועטת בעצ' מי. אז מפני שאני לא מאוזכרית: בעוד שפועלים שלושיה יחיד-ידידו זעמתי במי משהו כמו מאורה, מרתף או מעודון ביס' ניקים או בוטנים קטנים.

הם אומרים שזה יהיה באמת משהו מיוז'י, שהלוקש הגדול שלו יהיה שכל מי שלא יביא אותו כסא למקום הזה — יעמוד או ישב בהרצפה. מי שלא יביא אותו כוס — אותו דבר. רק שנוסף לזה הוא גם לא ישי' תה. הימנון המקום יתה השיר ערבה, לפי נעימותו של אולרי נויזיק, כמה שהושרה ו' הוקצבה בסרט של דליה לוינוביץ' לביא וכו', בסרט על להט וחולי, מה שלפעמים הולך ביחד. את תפקיד המלצר ימלא חתול הבית. שיקראו לו בשם הבאנאלי והבלתי-אורגני נאלי: לוי, כמו השם של צייר הפרסקו של המקום. אף שהוא יהיה ממשפחה אצילית מקאזאכסטאן, או שהוא יהיה בלי משפחה. איך שלא יהיה, זה יהיה הוא שיאסוף את פתקי ההזמנות של האורחים ויביאם לבאר. הבאר עצמו יהיה עשוי או מחביות של מות או מחצי-אחיות. מה שחשוב זה שית' רוצ' עליו עכבר לבן או ירוק, שיהיה רתונ לכיכרה ויוביל עליה מקלות מלחים. אם זה עושה עליכם רושם, אתם יכולים כבר לדאוג לכסאות מתקפלים, רק שאני לא אנה' לנס להתראות, כי לסחוב כסאות בשבילי לראות חתול הולך ועכבר רץ — זה לא ב' תפריט שלי.

שלא אשכח — זה יהיה במרחק של 3 דקות הליכה מכסית, ויהיו שם פסנתר, גיטרה ו' בנגוס, שאף אחד לא ינגן עליה. אלא את יתחשק לו. את מי שינגן יפה ינשקו. על מי שינגן לא יפה, ידקו את הכסאות שסחבו כל הדרך.

★ ★ ★
פבל כס' "הביטי, רותי! נאמסת עלי עם הביטית העוקצנית שלך. רק שיש לך מול שהעוקצ' גיות לא מופנית אלי, מכיון שאילו היית עושה זאת, הרי שהיית... נו, לא חשוב, עדיין אל התעצבנתי". או הוא לגמרי לא עצבני אבל אני כמעט כן, אלא שהוא הב' טיח לשלוח לי זר סיגליות ישר מהגינה שלו אם אצליח לסדר לו משהו.

איכפת לכם שאני אוהבת סיגליות? אז (1198/11) כותב את המילה שכל בסי. אין לו פרייט. הוא בן 21, ועומד לסיים את שרותו הצבאי בקרוב. מה שיש לו זה 1.72 מטר ו-64 ק"ג רגינה. הבנות טוענות (אוף!) שהוא סימפטי, ושאפשר לשוחח איתו על כל נושא שבעולם.

★ ★ ★
אחריו המבול כותב (1198/12): "משך 29 שנות חיי אני מחפש אותך, את היפה, הנבונה, המושכת, הנחשקת, האלופית. פיסגת חיי, שיא מאחיי, מחשבתי העמוקה התהיכרתית מזמן. איה את? מדוע אין נפגשות דרכינו? כמחשבי הבארים של רחוב דיונוג'בן-יהודה אני קורא לך. מבין עשרות היפות המגונות ב' בלונה, בשחור ובאדום שבין זרועותי אני רואה אותך".

(את יכולה להאמין לו או לא.)
אנא בואי, בואי, נו? סליחה. ירדעני שאת מחפשת אחרי. לגבינו אינם קיימים גינונים של קסם, בושה מאסכולת "מה יגידו הב' ריות". בואי, בבקשה ממך. Après nous le déluge.

היית הולכת? אני לא.

★ ★ ★
הזכיר ולהבין דברים
אם את בת 14, 15, 16, בלונדית עם עיניים כחולות, ויש לך לב, כתיבי (13/7/1198). הוא חיל בשנת השרות הראשונה. יש לו הרבה חברים, "אולם מעולם לא יצא" תי עם בת ביחידות", אומר הוא. "אולם עתה, משהסתגלתי לאווירת הצבא, והתחלתי ללמוד, להכיר ולהבין דברים, אני מרגיש צורך עז בחברה, על-מנת להוכיח לי ולחברי בצבא ולמפקדי שאינני ילד עוד, כפי שחוש' בים הם". את יכולה לכתוב לו, רק אל הב' *

ספרים

מחזית

אקטואליות וכמיהה

הכנות חזרו הביתה (מחזות ומעי רכונים מאת אשר נהור; הוצאת קריט-ספר בע"מ, ירושלים, 288 ע') הוא יבילו של ה' הסופר והעורך הסיפורות הידוע, שקובץ במגמה לגבש יצירה תיאטרלית "לא מור דרגיסטית אך בכל זאת מודרנית ומחד-שת" כדברי המחבר.

הכרך מכיל ששה מחזות ומערכונים על שלל נושאים — מן ההתנגשות בין העבר להווה-האפספרסו (פינה שקטה) ועד להתי נגשות בין בעל לאשתו, על רקע הנהייה מן השדה לעיר הגדולה (טורה בפרדס); מן הכמיהה של העולים החדשים, המתגוררים בשכונן מחוץ לעיר, לתנאי-דור עירוניים (חללי לילה) ועד לכבילות שבנושאים זעיר-בורגניים, בהם נוהה הגבר אחר הרומאנטיקה שבאשה האחרת (יום חדש).

האשה המדריחה. המוטיב המרכזי ה' מציין את מחזותיו של נהור הוא הכאב

מחזאי נהיר

על משבר והאשה האחרת

הגדול שבקיום בלתי-הולם, בלתי-רומאנטי, בו מתפתלות הדמויות ככפותות ביסורית כמיהתן לעולם אחר, שונה, ריק משימון.

בין אם הוא מתאר את העולם החיובי לדוגמה, של החקלאי האוהב את פרדסו ואת אדמתו, מסרב לעקור את עצמו העיר; רה; ובין אם הוא מתאר את עיגוביהם של גברים בגיל העמידה אחר אשה לא להם, מרבה המחבר לראות באשה ככל של ה' גורם החיצוני, המרחיק את האדם מן ה' מסלול הקבוע שלו — לחיוב ולשלילה.

המחזות מצטיינים במידה כמעט לא נעי' מה של ריאליזם. הנסיון הוא להדביק את ההתי כמות שהוא. מבלי לחתר על ניסוח לשוני עברי מדויק, ומבלי להיכנס להר' פתקאות סיגנוניות, למופשטות תיאורטית או לכתיבת-זרם-התודעה.

בסיכום, בולטים בפני הקורא דמויות יומיומיות, קצת עצובות בפגום שבהן ו' קצת שובות-לב על רצונן להיות משהו מוגדר ויפה — משהו שאין הן יודעות, לפעמים, בעצמן מהו, כרם, לעולם אין ה' דמות מתנשאת לרמה של גיבור, לממדים אפיים — דבר שהייתה הרשות לצפות לו, במחזות נאטוראליסטיים, בעלי מגמה של מוסרי-השכל.

אגדות

שלשה סי' לכונית

הרצל: חיים וחזון (מאת נ. א. שר' ראקי, הוצאת עם הספר בע"מ, 1960, 300 ע') מוסיף נדבך נוסף לאגדת המנהיג הציוני, מעלה לעיני הקורא שורה של ציורים דמיו' גיים ובאורים רבי פילפול המעטרים את חיו ואת פועלו של ד"ר בנימין זאב הרצל.

בדומה ליצירות אחרות הבאות לתאר את חיו ופועלו של גיבור אגדי, לוקה גם ביוגרפיה זו במלל מיותר, התלהבות חסרת רסן והאדרה בלתי-מקובלת — הפוגעות במהימנות התיאור ובאנושיותו של הגיבור, שאינו זקוק, בעצם, לריקמת-המלל המיותרת. ההדפסה המהודרת, הפאר החיצוני והקד' מתו של דויד בן-גוריון לספר זה, מבטיחים את הצלחתו בקרב קוני מנתות הבריציצה ופקידיו תובה וסולל-בונה, הנוקטים לעוד שלושה סנטימטרים של ספרים בכוננית' הייצוג שבדירתם.

מתלבשות כמו אני-לא-יודעת-מה, ושמות את הכל על החיצוניות. אם אני מתלבשת כמוהן והכל" (מה זה הכל? אל תשאלו אותי!) "זה לא בגלל הנטיה האישית שלי, בחיי שלא. זה רק בגלל שברומא צריכים להיות את יודעת, הפתגם ההוא. חוץ מזה אני עם רמה, אני צברית ובכלל, לא אומרת אף פעם דחילק ויעני, ואין לי שום תמונה עם כפיה אדומה, רובה ומבט קפוא המסמל את הנוער המביס אל העתיד. ועוד דבר, שיהיה ברור: אני באמת רוצה להתכתב, לא אנדעת מה שאת חושבת. זה מה שאני לא.

"מה שאני כן, קשה לתאר בכמה שורות, אבל אשתדל. אז ככה. אני לומדת בשמינית בתיכון, מזה אפשר לראות שאני בגיל ה' טיפשעשרה, אבל זה באמת החסרון היחיד שלי. אני אוהבת לקרוא ספרים בלשיים, רק שמרוב ספציאליזציה אני כבר יודעת מי הרוצח בעמוד 80. היא לא חבוכה? "אני נהנית מהצגות בצל ירוק, בלי להתחשב ב' ביקורת של גמזו, מעריצה(?) את החכמות של אפרים קישון ושונא(?) וכאן התכווננו להפתעה) את דן בן-אמוץ עם הבדירות שלו בשלושה ב'. אני חושבת שהוא גסירי. אבל אל תחרימו אותי בגלל זה". לגמרי לא.

"כמעט שכחתי להוסיף שאני צנועה מ' טבעי, ומזל שנזכרתי, כן, זו התכונה הכי בולטת שלי. עוד משהו? כן. אני רוצה להתכתב עם קיבוצניק. למה? זה כבר אס' ביר במכתב. חוץ מזה זה גורא רומנטי, גב, מדבר, קיבוץ צעיר, חוסר-מים ואנשים. כמה שיותר צרות, זה יותר באופנה, את יודעת". (לא. אני בעד אולד-פאשון). "או שלום ו' תודה רק שלא תשחטי אותי יותר מדי".

להיפך, חבוכה, לו הייתי קיבוצניק, הייתי הראשון שהיה מתלבש עלייך, ולו רק בגלל תכונתך הבולטת ביותר.

★ ★ ★
בהזדמנות
ב"אל לכן בנות להחמיץ הזדמנות זו. זו הפעם הראשונה שאני מנסה לפרסם מודעה כזו". פותח (1198/16) את מכתבו. הוא חניך עלית-הנוער, ולמרות שהוא בחור נח' מד (אומר הוא), ויש לו גוף אתלטי — הוא בודד. אז אם את בת 18-20, יש לך גובה בינוני ואומרים עליך שאת... נסי, אולי באמת את מחמיצה משהו. אני הייתי מחמי' צה מרצון, אבל לעולם אין לדעת, כמו ש' אמר חנן סימטאי.

לאנגרית דדון ז'ואן

לעולם לא תרדו לגדול שמחתי כש(17/1198) כתב לי שהוא מוכן להתכתב עם נערה בגובה של עד שלושה מטר, למרות שגובהו הוא רק החצי מזה + 10 סנטימטר. רמ"ח אברי ושס"ה גידי היו משוכנעים ש' הוא מעוניין בהתכתבות לשמה. האכזבה לא איחרה לבוא כעבור 4 שטיין: הוא לא יענה לנוערה שלא תשלח לו תמונה מיד במכתב הראשון. הוא מבטיח להחזירי. הוא מבטיח שהיא רון ויזאן. הוא מבטיח מכונית. הוא מבטיח ג'ידון ובכלל הוא מבטיח. אל תש' אלי אותי אם אני מאמינה להבטחותיו; לי הוא הבטיח שהוא מעוניין רק בהתכתבות, ואיפה זה ואיפה ג'ידון. בנוגע לזה שהוא מסכים "להתכתב" עם בעלת 3 מטר גובה, זה רק בגלל שהוא יודע שאין דברים כאלה או שהוא סתם מת ללאנגרית. או שבשביל אותו אורך הוא רוצה שתיים, ותקראו לי לילי אם לא לזה הוא התכוון.

★ ★ ★
כולם יודעים שזויה רודן מבשמת את ה' אסקורט הקבוע שלה, מונטגומרי הפודל, ב' מים דיויר. כשנשאלה במה משתמשת היא עצמה, ענתה שבמסטר דיויר. כבר כמעט נתתי לה שתי נקודות, אלא שפתאום נזכרתי שהמיטר כבר מת.

ציפור קסנה לחשה לי ש...

זהבה גורפינקל, הנקראת נערת-האלף בגלל שמה-30,000 בהן זכתה לפני שלוש שנים בפועל הפיס, נשאר לה רק האלף, נר' אתה בברית-השחייה של אכזיה בחברה טובה-החברה — **גד ירושלמי**, בנו של חיים ירושלמי בעל מפעלי החבלים בישראל... נשואיהם של היפהפיה **נורה הכהן** נכדתו של הסופר אשר ברש, **וארנרן אילן**, בנו של אפרים אילן, נקבעו לאדק' טובר, מפני שהשניים מחכים לשובו של אבא אילן ארצה, בספטמבר... עוד צעירה ישראלי' עוזבת אותו עם תייר. היא: **מלי יא אכיר**. הוא: **דויד לקטרמן**, עתונאי הדיני והסכבייה הבלגית, שיבוא ארצה שנית כדי לדווח על משפט אייכמן.